

URĂRILE DE ANUL NOU

In sufletul cel mai mohorit răzbate o rază de lumină și căldură de Anul Nou: e nădejdea că obida anului ce s'a scurs va face loc, dacă nu unei vieți tihnite, măcar unor zile cu mai mult soare și mai puține neazuri. Fiecare din noi

Foto G. Ispas, Lcco.

1. Un grup de țărani coindând străzile Capitalei cu un plug tras de doi boi, împodobit cu verdeață de brad și steagulețe. Țăranii pocnesc din bice, iar unul din ei sună cu un clopot. — 2. Un grup de calușari. — 3. Alt grup de țărani cu un plug tras de doi cai, împodobit cu verdeață de brazi și flori. În timp ce cântă, în chiote asurzitoare, pocnesc din bice, unul sună cu un clopot, iar un altul seamănă grâu prin curțile unde intră.

suntem doar' la o nouă etapă a existenței noastre — și e dar foarte firesc ca anul ce se anunță să fie primit cu credința în mai bine, în bună starea materială și în potolirea sbuciumului sufletesc, către cari se îndreaptă năzuința oricărui muritor.

Pentru marea majoritate — chiar pentru mulți din acei cărora anul scurs nu le-a prea fost darnic în bucurii — ziua Anului Nou e un prilej de uitare a tot ce întunecă tabloul existenței, de veselie în ameteala căreia se pierde — vai, pentru o clipă numai — răsunetul durerilor nealinate încă.

... O notă pitorească și care dă un farmec deosebit sărbătoarei reînnoirii zilelor noastre, o constituie veselele grupuri de țărani cari, după datina strămoșească, vin la oraș cu plugul împodobit cu verdeață și flori și colindă stradele, în cântece de urare, în zgomotul pocnetelor de bice și al clopotelor. Voea bună a celor cari urează se românică acelor cari îi ascultă, și un val cald de veselie scaldă sufletele tuturor.

Jean Richepin

LA TEATRU

(AU THÉÂTRE)

Nu ne aflăm în fundul vreunei loji obscure Ci'n plină avant-scenă. Oh, n'ași putea să'ți spun De se cîntă din Wagner vreun duet nebun, Sau din Hervé ce risul prin note vrea să'ți fure.

Și ne țineam de mână... Simțeam cum mă'nțepă Dorința ce în trupu-mi intră inflămănzită, Și se mărește într'una simțindu-se zărită... Ah! cruda voluptate ce teama'ți poate da!

Puteam la noi acasă să ne'ndrăgim mai bine, Să'mi cazii în brațe goală lipindu-te de mine, Ca pe un copil ce doarme să te așez pe pat.

Acii? Vai, stă de pândă a teatrului privire! De-odată în neștire, nebun, te-am sărutat! Și prețui sărutul o noapte de iubire!

I. GR. PERIEȚEANU

Din capriciile naturii. Un ariciu care pune ouă. — Curiosul specimen de mamifer care se înmulțește prin ouă se găsește în Noua-Guinea. Specia aceasta, ca e s'a păstrat nemodificată din vremurile preistorice — sa se observe că ariciul acesta are și trompa — se împuținează tot mai mult și e de prevăzut că peste 50 ori 100 ani va dispărea cu totul.

Ea: Ești fericit, puișorul meu, când sunt cu tine?
El: Nu tocmai, drăguța mea, că-mi stai pe stomac!

Fără cuvinte

